

# GHOST. GILLETTE MAN.

A Cemetery Conversation



Ferdinando Frega

# RUH. ZILAMÊ GILLETTE.

«Ez tenê ruhek im.»

*The P&G Saga · 20*

Wê sibehê ez bi peyatî çûbûm goristanê. Salvegera rojbûna bavo bû, û piştî rêyeke ewqas dirêj bi peyatî ez kêliyekê sekinîm da ku bêhna xwe vedim, û min kursiyek dît ku lê rûnim, ku du mêrên temenmezin beşek jê girtibûn.

Min silav da wan — qaîdeyeke kevn ku hevkarê min ê Celîlî derbarê biyaniyan de ji me re hiştiye — û ez xwe bi cih dikirim da ku bêhna xwe bigirim, gava herduyan bi dengekî bilind dest bi axaftinê kir, sohbeteke vekirî ku, ji xuyabûna wê, qet ne ji bo ku veşartî bimîne bû, dema ku ez rast li wir rûniştî bûm.

Yê ciwantir ji yê mezintir pirsî ka ew difikire ku ew ê çawa bimire, û ew dixwaze kî li şîna wî be. Yê din bersiv da: «Di temenê min de, tenê 96 salî, çend daxwazên min mane, û ez hêvî nakim ku hemû kesên ku min nas dikin dema ez dimirim li wir bin, ji ber ku ez hêvî dikim ku berê herim û xatir ji wan bixwazim, li ku derê bin jî.»

Û di berdêla wê de, kalo ji yê ciwantir pirsî: «Û tu, tu dixwazî çawa bimirî?»

«Baş e,» wî got, «ez 62 salî me, min nêzîkî 26 deyn ji bankan û şirketên finansê girtine, li ser de jî îpotekeke li ser xaniyekî ku ez ê qet nebînim, û van kurên qehbeyan hemûyan bi lez polîçeyên sîgortayê dan îmzekirin ji bo ku ez berê bimirim — wan qûna xwe parast. Di vê navberê de, gava tu mirî, dewlet hemû fatûreyên bacê û cezayan betal dike. Û ji bo mîrasê,

tişteki min tune ku bihêlim. Çi hebû min, min bal dayê ku bidim her jinekê ku min di jiyana xwe de nas kir — lê bi qaîdeya “hêdî hêdî”.»

«Li pirsê û meraqa min biborîne, lê ev “hêdî hêdî” çi bû? Dibe ku pere?»

«Na, hevalê min. Tenê evîn — lê ji wî cureyî ku venagere, mîna jiyanê gava te tînin dinyayê.»

Herduyan bi qerqeşan dest bi kenê kirin, û ez jî tevî wan bûm. Paşê ber bi min ve zivirîn û pirsîn ka ez çi difikirim.

«Spas ji bo ku we parve kir, û ez kêfxweş im ku hûn herdu jî dikarin min bibînin, ji ber ku ez tenê ruhek im. Ê heke çavên me di vê kêliyê de li hev dikevin, tê wê wateyê ku hûn herdu jî li ser rêya rast in, ew rêya ku diçe mala Bav.»

Ew bazdan ser piyan, hêkên xwe girtin — efsûna kevn a îtalî li dijî bêşansiyê — û bi qasî ku lingên wan dikarîbûn wan bibin, revîn.

Wext jî nebûbû ku ez henekê xwe yê îronîk ê biçûk biqedînim, û tenê bi «pêşdîtina semantîk» ew jî tirsê hilweşiyabûn. Wê demê min fêm kir ku peyv çiqas bihêz in.

Min fikirî ku divê ez dest pê bikim ku bêtir hişyar bim, niha û di pêşerojê de, ji ber ku dibe ku ez jî bikevim xetera hevdîtina bi ruhekî re — û belkî ew ji min bipirse ka ji bo hevdîtina bi mirovên webê re divê tu pereyê ADS û SEO bidî, an jî wek min bikî: bê wan.

*Ferdinando*